

Arrest

**nr. 179 339 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2016 houdende het ministerieel besluit tot terugwijzing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2016, met kennisgeving op 1 augustus 2016, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, een ministerieel besluit tot terugwijzing uitgereikt. Dit is de bestreden akte, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Servië;

Overwegende dat betrokkene op 6 januari 2006 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 28 juni 2006 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 14 juli 2006;

Overwegende dat betrokkene op 20 juli 2006 een tweede verzoek tot machtiging van verblijf heeft

ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat op 15 januari 2007 een beslissing tot niet- inoverwegingneming werd genomen;
 Overwegende dat het in de aanvraag opgegeven adres zijn feitelijke verblijfplaats niet was; dat de beslissing bijgevolg hem niet kon betekend worden;
 Overwegende dat betrokkene op 8 februari 2007 een derde verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij door een beslissing van 7 april 2008 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk;
 Overwegende dat betrokkene op 4 april 2007 een aanvraag tot vestiging indiende en dat op 11 april 2007 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem betekend op 11 oktober 2007;
 Overwegende dat betrokkene op 11 januari 2008 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;
 Overwegende dat hij op 7 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur;
 Overwegende dat hij sinds 23 maart 2012 uit het bevolkingsregister werd afgevoerd van ambtswege;
 Overwegende dat hij werd uitgenodigd om zich op 23 november 2015 aan te bieden bij de stad Antwerpen teneinde zich opnieuw in te schrijven; dat er op 29 augustus 2014, op 9 oktober 2015, op 19, 22, 26 en 28 november 2015 negatieve woonstvaststellingen werden uitgevoerd;
 Overwegende dat hij zich tussen 28 november 2005 en 7 februari 2010 schuldig heeft gemaakt aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging; aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (21 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 19 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis;
 Overwegende dat hij zich op 13 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, feit waarvoor hij op 20 december 2011 werd veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren die vervangen werd door een gevangenisstraf van 15 maanden;
 Overwegende dat hij zich tussen 1 augustus 2011 en 26 december 2013 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (6 feiten); aan opzettelijk landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben (3 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 21 oktober 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;
 Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;
 Overwegende dat betrokkene een relatie had met D.B. (...), geboren te Peje op (...) 1979, van Belgische nationaliteit sinds 10 januari 2001; dat de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld op haar werden gepleegd;
 Overwegende dat uit deze relatie op 7 januari 2007, op 4 maart 2008 en op 25 september 2011 drie kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit;
 Overwegende dat ze sinds 23 maart 2012 niet meer samen wonen; dat Mevrouw D. (...) verklaarde geen relatie meer te hebben met betrokkene; dat ze niet weet waar hij verblijft; dat hij niet betaalt voor de kinderen noch voor haar;
 Overwegende dat de vader slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij het gezin heeft gewoond;
 Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 19 maart 2016 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;
 Overwegende, bijgevolg, dat er geen inbreuk is op de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven, gelet op het gebrek aan bewijs van dergelijk leven in België die de toepassing van het voordeel van de bescherming van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens rechtvaardigen;
 Overwegende dat de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 21 oktober 2015 stelt dat de feiten ernstig zijn en dat hij geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van zijn partner die hij bij herhaling en in het bijzijn van hun gemeenschappelijke kinderen heeft geslagen;

Overwegende dat het gewelddadige karakter van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;

BESLUIT :

Enig artikel – A.M. (...), geboren te Belgrado op (...) 1979, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"7. Het bestreden besluit stelt het volgende:

"dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten voldoende bewezen door de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen".

Ingevolge dit besluit zou verzoeker worden teruggestuurd naar een land waarmee hij louter een theoretische band heeft ingevolge zijn nationaliteit. Van enigerlei affectieve band is er geen sprake door de duurzame verankering van verzoeker in België. Sinds hij in België is, heeft verzoeker gepoogd alles in zijn werk te stellen om zich volledig in te burgeren in België. Zo heeft hij Nederlands leren spreken, heeft hij verschillende malen getracht zijn documenten in orde te maken, heeft hij hier een gezin gesticht met mevrouw D. (...) en heeft hij een nauw en goed contact met zijn burens opgebouwd.

8. Door verzoeker terug te sturen naar Servië wordt artikel 8 van het EVRM geschonden. Deze bepaling stelt de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voorop. Door de terugwijzing van verzoeker wordt zijn gezinsleven echter totaal teniet gedaan.

Verzoeker wordt geconfronteerd met de onmenselijke keuze om ofwel zijn partner en kinderen in de steek te laten, ofwel hen mee te nemen naar een land waarmee zij generlei band hebben. Zowel zijn partner als zijn kinderen zijn in België verankerd. Zowel mevrouw D. (...) zelf als haar familie (de schoonfamilie van verzoeker) verblijft reeds gedurende 22 jaar in België. Alle drie zijn kinderen zijn in België geboren, gaan hier naar school en hebben hier hun eigen vriendenkring uitgebouwd. Ook de gezondheid van mevrouw D. (...) en van de jongste zoon van verzoeker worden sedert de door hen ondergane operaties in België opgevolgd. Gezien zowel zijn vrouw als hun drie kinderen volledig geïntegreerd zijn en al hun sociaaleconomische belangen zich in België situeren, kan van hen niet worden verwacht dat zij mee zouden reizen naar Servië met verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker en in strijd is met artikel 8 EVRM.

9. Waar het bestreden besluit uitdrukkelijk melding maakt van de gepleegde feiten, de concrete tijdstippen en de desbetreffende veroordelingen, is het louter vaststellen van een zeer ernstige bedreiging van de openbare orde op zich niet voldoende. Zoals blijkt uit de beslissing van Uw Raad van 18 december 2014, dient het proportionaliteitsbeginsel in ogenschouw te worden genomen:

"De staatssecretaris gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde> in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij

en een inreisverbod van tien jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin.

Er dient derhalve een afweging te worden gemaakt tussen het algemeen belang van de Belgische staat enerzijds en het individueel belang van de verzoekende partij en zijn gezin anderzijds. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft hiertoe enkele criteria (de zgn. "Boultif-criteria") ontwikkeld. Deze criteria dragen er toe bij tot een billijke belangenafweging te komen indien er overwegingen van openbare orde spelen.³ De belangen van verzoeker, zijn partner en kinderen mogen volgens verweerster geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing echter nagelaten de concrete belangen van verzoeker en zijn gezin af te wegen. Alleszins heeft zij dit slechts in beperkte mate gedaan.

Zo meent verweerster dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker is echter reeds sinds 2006 in een relatie met mevrouw D. (...). Uit deze relatie werden drie kinderen geboren. Verzoeker bracht hen regelmatig naar school en begeleidde hen onder meer naar doktersafspraken (stuk 7). In het verslag van dr. M.D.B. (...) staat bijvoorbeeld te lezen dat beide ouders zeer aangedaan waren van de door V. (...) te ondergane operatie (stuk 8). Uit het verslag van dr. Meuwissen Marije blijkt eveneens dat V. (...) vergezeld werd door beide ouders wanneer hij op controle diende te komen (stuk 9). Ook wat mevrouw D. (...) betreft ging verzoeker zoveel als mogelijk mee naar consultaties, kinesitheriesessies of andere opvolgingen (stuk 10). Mevrouw D. (...) gaat bovendien op zeer regelmatige basis met de kinderen van verzoeker op bezoek in de gevangenis. Hieruit kan dan ook minstens een effectieve en affectieve band worden afgeleid met verzoeker. Bovendien is mevrouw D. (...) zelfs een tijdje in de buurt van Tongeren gaan logeren bij familie teneinde verzoeker te kunnen gaan bezoeken nadat hij werd overgeplaatst van de gevangenis te Antwerpen naar de gevangenis te Tongeren.

Hoewel verweerster meent dat er geen sprake is van een gezinsleven, is er wel degelijk sprake van een gezinscel.

10. De hogere belangen van de drie kinderen van verzoeker van 4, 8 en 9 jaar oud, moeten mede in ogenschouw genomen worden wanneer de beslissing tot uitwijzing wordt genomen overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet.⁴ Hoewel de familiale situatie van verzoeker tot op heden niet optimaal was, hebben kinderen er wel degelijk belang bij om met hun biologische vader op te groeien. Verzoeker is zijn kinderen steeds graag blijven zien en heeft het beste met hen voor. Het uitwijzen van verzoeker zou het vervolgens voor de kinderen onmogelijk maken om een normale band met hun vader op te bouwen.

11. Verweerster stelt bovendien dat verzoeker slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij het gezin heeft gewoond. Deze stelling kan niet gevolgd worden. Mevrouw D. (...) heeft dit expliciet bevestigd in haar brief van 10 augustus 2016 (stuk 11).

Verzoeker woont tot op heden samen met mevrouw D. (...). Verklaringen in de andere zin zijn onjuist. De persoonlijke bezittingen van verzoeker, zoals o.a. papieren en kledij, bevinden zich tot op heden dan ook nog steeds in de gezinswoning. Wanneer verzoeker einde augustus in vrijheid zal worden gesteld, zal hij bovendien terugkeren naar hun gezinswoning gelegen in de Twee Nettenstraat te Antwerpen.

12. Door het uitvaardigen van het bevel tot terugwijzing heeft verweerster niet voldaan aan haar verplichting om een concrete belangenafweging te maken in hoofde van verzoeker en zijn gezin.

Verweerster schendt artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

13. Ook het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker gedurende tien jaar is onevenredig en maakt zodoende een schending uit van zowel artikel 8 van het EVRM als artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker wordt uitgewezen en een inreisverbod krijgt opgelegd gedurende tien jaar wordt aan de kinderen iedere kans ontnomen om een normale relatie te onderhouden, hebben en ontwikkelen met hun vader. Op die manier worden zowel mevrouw D. (...) als de drie kinderen op permanente wijze gescheiden van verzoeker. Mevrouw D. (...) is hierdoor verplicht om telkenmale met haar drie kinderen naar Servië te reizen indien zij haar partner en de kinderen hun vader wensen terug te zien. Een dergelijke reis ligt zowel financieel gezien als praktisch gezien (omwille van de afstand tussen beide landen) niet voor de hand.

Bovendien dient de gezondheidstoestand van mevrouw D. (...) mede in ogenschouw te worden genomen.

Ze werd op haar vierendertig reeds behandeld wegens schildklierkanker en heeft nog steeds een zwakke gezondheid. Het is dan ook allerm minst wenselijk dat verzoeker, de vader van hun drie kinderen, zich op 2.000 kilometer afstand bevindt. Haar moeder heeft eveneens op jonge leeftijd kanker gehad en haar tante is overleden aan kanker (stuk 9).

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins dat verweerster bij het opleggen van dit inreisverbod enigermate rekening gehouden zou hebben met het gezinsleven van verzoeker. Nochtans dient overeenkomstig de zesde overweging van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven een individueel onderzoek te gebeuren en moet rekening gehouden worden met "alle omstandigheden eigen aan het geval".

14. Verweerster lijkt geen rekening te houden met de omstandigheden die eigen zijn aan de zaak en gaat voorbij aan een concrete belangenafweging in hoofde van verzoeker en zijn gezin, verweerster laat

daarenboven na de duur van het aan verzoeker opgelegde inreisverbod te motiveren. Hierdoor schendt zij artikel 8 van het EVRM, de artikelen 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

15. Door haar beslissing schendt verwerende partij de hierboven vermelde artikelen en beginselen.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij ingevolge de bestreden beslissing zal teruggestuurd worden naar een land waarmee zij louter theoretische banden heeft. De verzoekende partij verwijst naar haar integratie in het Rijk, alsook naar haar gezinsleven alhier.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een Ministerieel Besluit tot terugwijzing en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Servië;

Overwegende dat betrokkene op 6 januari 2006 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15december1980 en dat deze aanvraag op 28 juni 2006 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 14juli 2005;

Overwegende dat betrokkene op 20 juli 2006 een tweede verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15december1980 en dat op 15 januari 2007 een beslissing tot niet inoverwegingneming werd genomen;

Overwegende dat het in de aanvraag opgegeven adres zijn feitelijke verblijfplaats niet was; dat de beslissing bijgevolg hem niet kon betekend worden;

Overwegende dat betrokkene op 8 februari 2007 een derde verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij door een beslissing van 7 april 2008 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk;

Overwegende dat betrokkene op 4 april 2007 een aanvraag tot vestiging indiende en dat op 11 april 2007 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem betekend op 11 oktober 2007;

Overwegende dat betrokkene op 11 januari 2008 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat hij op 7 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur;

Overwegende dat hij sinds 23 maart 2012 uit het bevolkingsregister werd afgevoerd van ambtswege;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd om zich op 23 november 2015 aan te bieden bij de stad Antwerpen teneinde zich opnieuw in te schrijven; dat er op 29 augustus 2014, op 9 oktober 2015, op 19, 22, 26 en 28 november 2015 negatieve woonstvaststellingen werden uitgevoerd;

Overwegende dat hij zich tussen 28 november 2005 en 1 februari 2010 schuldig heeft gemaakt aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging; aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samen geleefd heeft en niet wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (21 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 19 november 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich op 13 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, feit waarvoor hij op 20 december 2011 werd veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren die vervangen werd door een gevangenisstraf van 15 maanden; -

Overwegende dat hij zich tussen 1 augustus 2011 en 26 december 2013 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (6 feiten); aan opzettelijk landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben (3 feiten); aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 21 oktober 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene een relatie had met D.B. (...), geboren te Peje op (...) 1979, van Belgische nationaliteit sinds 10 januari 2001; dat de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld op haar werden gepleegd;

Overwegende dat uit deze relatie op maart 2008 en op 25 september 2011 geboren van Belgische nationaliteit;

7 januari 2007, op 4 drie kinderen werden

Overwegende dat ze sinds 23 maart 2012 niet meer samen wonen; dat Mevrouw D. (...) verklaarde geen relatie meer te hebben met betrokkene; dat ze niet weet waar hij verblijft; dat hij niet betaalt voor de kinderen noch voor haar;

Overwegende dat de vader slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij het gezin heeft gewoond;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 19 maart 2016 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende, bijgevolg, dat er geen inbreuk is op de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven, gelet op het gebrek aan bewijs van dergelijk leven in België die de toepassing van het voordeel van de bescherming van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens rechtvaardigen;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 21 oktober 2015 stelt dat de feiten ernstig zijn en dat hij geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van zijn partner die hij bij herhaling en in het bijzijn van hun gemeenschappelijke kinderen heeft geslagen;

Overwegende dat het gewelddadige karakter van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

De verzoekende partij meent dat artikel 8 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, doordat haar gezinsleven totaal zou tenietgedaan worden.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In haar inleidend verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar haar integratie in het Rijk, alsook naar haar gezinsleven met partner en kinderen.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 23.03.2012 niet meer samenwoont met de moeder van de kinderen, terwijl zij ook niet weet waar de verzoekende partij verblijft én bovendien verklaarde dat de verzoekende partij niet betaalt voor de kinderen noch voor haar.

Gelet op voormelde verklaringen van mevr. D. (...) kan de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat zij reeds sedert 2006 tot op heden een relatie met mevr. D. (...) zou onderhouden. Terwijl evenmin het bestaan van een gezinscel wordt aannemelijk gemaakt.

In dit kader merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht op dat de verzoekende partij op 19.03.2016 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen van de uitoefening van het ouderlijk gezag, doch dat de verzoekende partij heeft nagelaten hieraan gevolg te geven.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet zonder meer voorhouden dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in het Rijk, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij in de voorbije jaren in totaal hooguit 12 maanden bij het gezin van mevr. D. (...) heeft gewoond en nu kennelijk niet meer omkijkt naar de voormalige partner en de kinderen.

De verzoekende partij legt voor de eerste maal bij haar inleidend verzoekschrift stukken voor waaruit het beschermenswaardig gezinsleven alsnog zou kunnen blijken. Zo onder meer wordt verwezen naar een verklaring van mevr. D. (...), waarin zij terugkomt op haar eerdere verklaring. Verweerder benadrukt dat de door de verzoekende partij aangehaalde stukken een gesolliciteerd karakter hebben en niet van aard zijn afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder laat verder nog gelden dat de louter sociale relaties, dewelke de verzoekende partij in het Rijk zou opgebouwd hebben, niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

Zie dienaangaande:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615;

RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zou aangenomen worden, dan nog moet benadrukt worden dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een Ministerieel Besluit tot terugwijzing te betekenen aan de vreemdeling wiens verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Terwijl in casu in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat de bestreden beslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de bestreden beslissing werd genomen ter vrijwaring van de openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen, alsook door strafbare feiten te voorkomen.

Verzoekende partij is kennelijk van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot haar privéleven, doch zij laat na concreet aan te geven om welke reden zij meent dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

In antwoord op de vage beschouwingen van de verzoekende partij laat verweerder gelden dat kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij nog laat uitschijnen dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijs een scheiding gedurende een periode van 10 jaar tot gevolg zal hebben, benadrukt verweerder nog dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

Verweerder laat gelden dat artikel 26 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat de terugwijzing- of uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Gelet op voormelde bepaling kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij in elk geval gedurende een termijn van tien jaar verbod krijgt om België nog binnen te komen.

De verzoekende partij verwijst nog naar de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing geen inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, doch wel een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

De bestreden beslissing is aldus allerminst gestoeld op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, doch - zoals hoger reeds werd aangehaald- op de artikelen 20 e.v. van de Vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, waarbij aan de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk verzocht werd bewijzen van een beschermenswaardige relatie met zijn kinderen voor te leggen.

Gelet op enerzijds de verklaring van mevr. D. (...) en anderzijds het gebrek aan stavingstukken vanwege de verzoekende partij, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat geen sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Eventuele nieuwe stukken kunnen door de verzoekende partij gebeurlijk aangewend worden in het kader van de aanvraag tot opschorting of intrekking van het terugwijzingsbesluit. Verweerder beklemt oont evenwel dat de nieuw voorgelegde stukken evident niet van aard kunnen zijn om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot een Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

De Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden akte kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat de bestreden akte een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip

'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot haar privéleven beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat zij duurzaam verankerd zou zijn in België en dat zij heeft *"gepoogd alles in zijn werk te stellen om zich volledig in te burgeren in België. Zo heeft hij Nederlands leren spreken, heeft hij verschillende malen getracht zijn documenten in orde te maken (...) en heeft hij een nauw en goed contact met zijn burens opgebouwd"*. Hiermee toont zij niet afdoende het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw D. en hun minderjarige kinderen, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van gezinsbanden in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aanneemt. Er wordt gewezen op de negatieve woonstvaststellingen, op het feit dat een van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld werden gepleegd jegens mevrouw D., op het gebrek aan samenwonen sinds 23 maart 2012, op de verklaring van mevrouw D. die stelt geen relatie meer te hebben met de verzoekende partij, dat ze niet weet waar deze verblijft en dat door de verzoekende partij niet wordt betaald voor de kinderen noch voor mevrouw D., op het feit dat de verzoekende partij slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij hen heeft gewoond, op het feit dat de verzoekende partij niet gereageerd heeft op de uitnodiging van 19 maart 2016 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat zij zou uitoefenen en op het feit dat zij geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van mevrouw D. die zij bij herhaling en in het bijzijn van hun gemeenschappelijke kinderen heeft geslagen.

De Raad merkt op dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

De verzoekende partij weerlegt in haar verzoekschrift de bevindingen van de verwerende partij zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet en laat na aan te tonen dat zij deel uitmaakt van een gezin beschermenswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar zij stelt dat zij sinds 2006 een relatie heeft met mevrouw D. en haar en de kinderen heeft begeleid naar school en naar doktersafspraken, dat deze haar in de gevangenis zouden bezoeken en dat D. een tijdje in de buurt van Tongeren zou gaan wonen zijn om de verzoekende partij te bezoeken, blijkt slechts uit het administratief dossier uit een verklaring van kinesitherapeut S.B. dat mevrouw D. op verschillende dagen tussen 15 november 2011 en 1 juni 2012 op consultatie is geweest begeleid door de verzoekende partij, en dat de verzoekende partij af en toe op consultatie kwam in de huisartsenpraktijk volgens de huisarts met één van haar drie kinderen in de periode van oktober 2012 tot en met 1 september 2014. Uit dit laatste stuk blijkt niet over welk kind het zou gaan. Van het aantal bezoeken in de gevangenis door D. en de kinderen is geen spoor terug te vinden in het administratief dossier. In het *"rapport DID"* dat zich in het administratief dossier bevindt werd opgenomen dat de verzoekende partij weliswaar bezoek krijgt van D. en hun drie kinderen, doch *"het is niet duidelijk wat de relatie is tussen de betrokkene en zijn 'vriendin'". In het dossier zijn verschillende verklaringen terug te vinden van zijn vriendin dat de betrokkene niet meer bij haar woont en dat zij geen contact meer met hem wenst. De betrokkene zelf beweert dat ze nog steeds samen zijn. Ze komt effectief regelmatig op bezoek, met de kinderen (geen ongestoord bezoek)."* Voorts blijkt uit het interview van 4 augustus 2016 in de gevangenis van Tongeren, dat deel uitmaakt van hetzelfde rapport, dat de verzoekende partij verklaarde te hopen op basis van haar familiale situatie toch in België te mogen blijven en dat zij erkent slagen, verwondingen en bedreigingen te hebben gepleegd tegen D. Gewezen op de elementen van haar dossier heeft zij verklaard bereid te zijn mee te werken aan haar vertrek en vult zij een vrijwillige vertrekverklaring in. Daarnaast bevat het administratief dossier een verslag van de lokale politie van Antwerpen van 13 april 2016 waarmee aan de FOD Binnenlandse Zaken ter kennis wordt gebracht dat de verzoekende partij haar hoofdverblijfplaats niet heeft op het

adres waar D. en de kinderen wonen. Er wordt gewezen op 7 bijgevoegde bladzijden aangaande negatieve woononderzoeken beginnend op 29 augustus 2014, waarbij uit één van de onderzoeken bleek dat de verzoekende partij geen sleutel had van de woning en dat er een dreigende onheilspellende sfeer hing toen de politie alsnog binnenraakte, waarbij mevrouw D. herhaaldelijk zou hebben geantwoord dat de verzoekende partij er niet woont. Zij verklaarde verder geen relatie meer met de verzoekende partij te hebben en niet te weten waar zij verblijft, en dat zij niets betaalt voor haar of de kinderen. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij op 23 maart 2012 werd afgevoerd van ambtswege. Het administratief dossier bevat eveneens een “Attest vaststelling letsels” van 5 oktober 2015 met betrekking tot mevrouw D., waarin de huisarts een opsomming geeft van de vastgestelde letsels en waarbij deze aangeeft dat deze het gevolg zijn van slagen en verwondingen thuis toegebracht door de (ex)-partner, waarbij sprake was van hevige ruzie en bedreigingen. Het administratief dossier bevat ook een ongedateerde verklaring van de directeur van Elegast die aangeeft dat mevrouw D. vaak over de vloer komt met verhalen dat de verzoekende partij haar slaat en haar geld afneemt, waarbij hij stelt geobserveerd te hebben dat er vaak hevige woordenwisselingen, ruzies en bedreigingen geuit worden. Zij zou ten einde raad zijn en de daden van de verzoekende partij vrezen. Een positief verslag van samenwonen dateert blijkens het administratief dossier van 13 augustus 2009. Gezien deze elementen aanwezig in het administratief dossier is het niet onredelijk van de verwerende partij om bijkomende elementen te verlangen die kunnen aantonen dat de relatie met de kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Op 19 maart 2016 werd een brief aan de verzoekende partij betekend waarbij verduidelijkt werd dat de verblijfssituatie in onderzoek is en waarbij aan de verzoekende partij werd gevraagd om alle bewijzen van het uitoefenen van een ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind of het voldoen aan de onderhoudsverplichting, te bezorgen binnen de 15 dagen na ontvangst van de brief zodat ermee rekening zou kunnen worden gehouden. De verzoekende partij liet na te reageren op deze brief die haar blijkens het administratief dossier persoonlijk ter kennis werd gebracht. Voor het overige bevat het administratief dossier evenmin afdoende bewijzen van de vermeende relatie tussen de verzoekende partij en D. Bovendien kan de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening houden met stukken die de verzoekende partij aan het verzoekschrift hecht die niet waren kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Te meer de verzoekende partij was uitgenodigd stukken betreffende haar familieleven kenbaar te maken en zij niet reageerde.

Gelet op het voorgaande komt het de Raad kennelijk redelijk voor dat de verwerende partij oordeelde dat er geen bewijzen voorliggen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Hierbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf op 4 augustus 2016 een vrijwillige vertrekverklaring ondertekende waarin zij aangeeft zo snel mogelijk te willen terugkeren naar haar land van oorsprong, hetgeen pleit tegen het gezinsleven waarvan zij beweert deel uit te maken. Zij kan aldus niet ernstig voorhouden in haar verzoekschrift dat zij omwille van de bestreden beslissing geconfronteerd wordt met de onmenselijke keuze om ofwel haar partner en kinderen in de steek te laten ofwel hen mee te nemen. Bovendien dient te worden benadrukt dat zij ondanks de brief waarin haar gevraagd werd elementen aangaande haar kinderen aan te brengen met het oog op het in rekening brengen van deze elementen, geen enkel stuk overmaakte.

Waar zij verwijst naar de brief van 10 augustus 2016 waarin D. zou hebben verklaard dat zij op heden zou samenwonen met de verzoekende partij, dient te worden opgemerkt dat dit schrijven dateert van na de bestreden beslissing, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van deze beslissing. De verwerende partij merkt overigens terecht op in haar nota dat deze brief, waarin D. terugkomt op eerdere verklaringen, een gesolliciteerd karakter heeft en niet van aard is afbreuk te doen aan de afdoende motivering van de bestreden beslissing. De loutere beweringen dat haar bezittingen zich nog steeds in de “gezinswoning” zouden bevinden en dat zij na haar vrijlating zal terugkeren naar deze woning, doen dit evenmin.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het in het belang van haar kinderen zou zijn dat zij bij haar zouden opgroeien en dat de bestreden beslissing het hen onmogelijk zou maken een normale band met haar te onderhouden. Ondanks het feit dat er tussen hen een natuurlijke band bestaat, herhaalt de Raad dat om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast te stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, moeten factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De verzoekende partij toont zoals blijkt uit het voorgaande geen dergelijke elementen aan.

Gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat *“Overwegende dat uit deze relatie op 7 januari 2007, op 4 maart 2008 en op 25 september 2011 drie kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit; Overwegende dat ze sinds 23 maart 2012 niet meer samen wonen; dat Mevrouw D. (...) verklaarde geen relatie meer te hebben met betrokkene; dat ze niet weet waar hij verblijft; dat hij niet betaalt voor de kinderen noch voor haar;*

Overwegende dat de vader slechts van 3 maart 2007 tot 5 augustus 2008 en van 12 augustus 2010 tot 23 maart 2012 bij het gezin heeft gewoond;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 19 maart 2016 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij niet gereageerd heeft op deze vraag;

Overwegende, bijgevolg, dat er geen inbreuk is op de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven, gelet op het gebrek aan bewijs van dergelijk leven in België die de toepassing van het voordeel van de bescherming van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens rechtvaardigen;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 21 oktober 2015 stelt dat de feiten ernstig zijn en dat hij geen rekening hield met de psychische en fysieke integriteit van zijn partner die hij bij herhaling en in het bijzijn van hun gemeenschappelijke kinderen heeft geslagen;”, blijkt duidelijk dat de verwerende partij de belangen van de kinderen van de verzoekende partij in haar beoordeling heeft betrokken, zoals voorgeschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden en weerlegt geenszins de bevindingen van de verwerende partij. Ten overvloede, nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich niet op een beschermenswaardig gezinsleven met de minderjarige kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen, diende de verwerende partij zelfs niet verder in te gaan op het hoger belang van het kind.

Tenslotte kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing door de verwerende partij louter werd vastgesteld dat er een zeer ernstige bedreiging is voor de openbare orde en dat geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt. Immers geeft de verwerende partij een uitvoerige analyse weer van de begane strafrechtelijke inbreuken en ermee gepaard gaande straffen – concluderend dat hieruit blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad-, waarna zij ingaat op de banden met de kinderen en de ex-partner – concluderend dat geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt bewezen. Tenslotte stelt zij dat *“Overwegende dat het gewelddadige karakter van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;”* reden waarom zij wordt teruggewezen en waarom een verbod wordt opgelegd gedurende 10 jaar naar België terug te keren. Aldus werd wel degelijk afgewogen of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de individuele belangen van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de door het EHRM ontwikkelde Boultifcriteria, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht verleent op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt desalniettemin overduidelijk dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld de arresten Moustaqim en Boultif, voornoemd, Beldjoudi c. Frankrijk, 26 maart 1992, reeks A 234-A ; zie ook Amrollahi c. Denemarken, nr [56811/00](#), 11 juli 2002, Yilmaz c. Duitsland, nr [52853/99](#), 17 april 2003, et Keles c. Duitsland, nr [32231/02](#), 27 oktober 2005). Het Hof heeft in zijn arrest Boultif de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 40 van het arrest van de kamer – zijn de volgende:

- de aard en de ernst van de inbreuk begaan door de betrokkene;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij wordt uitgewezen;
- de duur die verstreken is sinds de inbreuk, en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de betrokkene en, naargelang het geval, de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de echtgenoot kennis had van de inbreuk bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en desgevallend hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot dreigt te ondervinden in het land waarheen de betrokkene zal worden uitgewezen.

Het Hof heeft twee criteria geformuleerd die mogelijkerwijze reeds impliciet vervat waren in deze opgesomd in het arrest Boultif:

- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de betrokkene dreigen te ondervinden in het land waarheen deze zal worden uitgewezen; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening hield met:

- De aard en ernst van de inbreuken begaan door de verzoekende partij, die in de bestreden beslissing worden omschreven, waarbij herhaaldelijk geweld gebruikt werd (ook in het bijzijn van haar kinderen) en er ook sprake van drugsinbreuken is. Het gaat om zeer ernstige feiten zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing;
- De verblijfshistoriek van de verzoekende partij;
- Situering in de tijd van de begane inbreuken: feiten die vrij recent zijn en waarvan het actuele karakter niet betwist wordt;
- De nationaliteit van de verzoekende partij;
- De kinderen en de toenmalige partner, waarbij wordt geconcludeerd dat uit de voorliggende elementen geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt.

De verzoekende partij toont niet aan met welke criteria geen rekening zou zijn gehouden. Zij maakt gelet op het voorgaande niet aannemelijk waarom zij meent dat de verwerende partij niet of slechts in beperkte mate een afweging zou hebben gemaakt van haar concrete belangen en die van haar 'gezin'.

In zoverre de verzoekende partij haar grieven richt tegen het met het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaand verbod er gedurende tien jaar terug te keren, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies betreft genomen op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, maar wel werd genomen in toepassing van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet, die de grondslag vormen van een terugwijzingsbesluit zoals de bestreden beslissing. Artikel 26 van de vreemdelingenwet bepaalt met betrekking tot besluiten tot terugwijzing het volgende:

“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

Een motivering van de termijn van het genoemde verbod drong zich aldus niet op, evenmin als een afweging in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel mist aldus een juridische grondslag en is gebaseerd op een verkeerde veronderstelling, zodat het niet dienstig is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden akte is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden akte een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen in toepassing van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet. De bestreden akte kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN